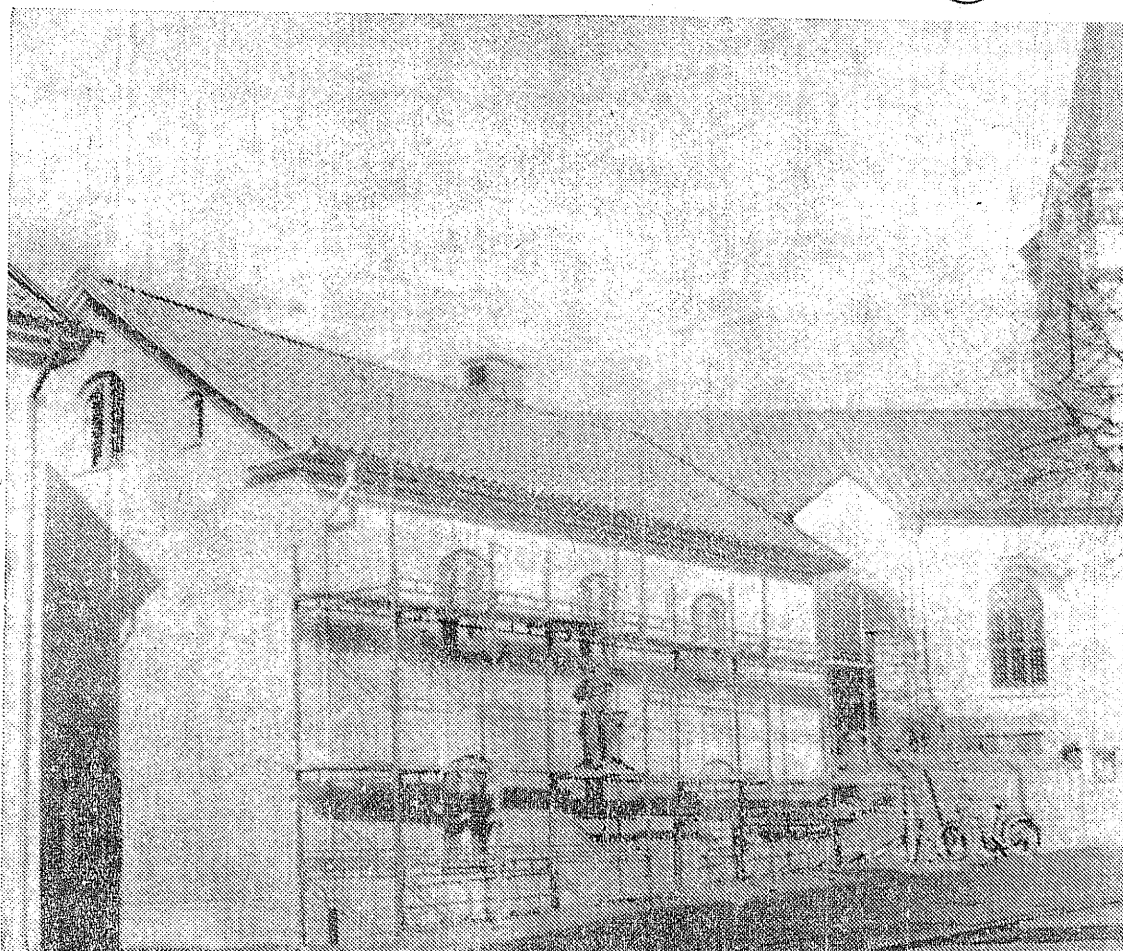


6-131.  
Den gamla sockenstugan



Den gamla sockenstugan i Ödesbög ligger där och ruvar i höstmörkret. De tomma, blanka fönsterrutorna speglar gatubelysningen. Den liknar ett hem där barnen flugit ut. Då tystnar sången och skratten, allt blir så ödsligt. Visserligen har dess exteriör snyggats upp just nu, men det förändrar in-

te saken. Liksom alla äldre har den mycket att berätta från flyddad. Det gamla huset är bland de absolut äldsta i samhället. Sägnerna gör gällande att det fanns redan på 1600-talet, antingen som s. k. mupkhärbärke eller uppfört av Per Brahe.

Sockenstugan var säkerligen det första fattighuset i Ödesbög, möjligen från början av 1700-talet. Köpman Carl August Gustafsson berättar att i nedre avdelningen fanns två rum. Med tanke på den kyla som än i dag strömmar från golvet måste de gamla blivit förstörda av reumatism. De kallades rätt och slätt för hjonen. Sköterskan Dina Segerberg hade 12:50 i kvartalet jämte havre och råg. Någon lyx var det sannerligen inte under den gamla goda tiden. Det var dåligt ställt med hygien. Den så kallade "svinavallen" låg i anslutning till sockenstugan och svinen var väl någon sorts renhållningshjon.

Andra tider stundade och sockenstugan gick under namnet "Bierhallen". Hr Gustafsson berättar, att när det regnade, kunde man tydligt läsa det namnet ovanför dörren. Här lönade de gamla Ösjöborna mängen ölsejdel och kanske ännu starkare varor. Det existerade inte rattfylleri på den tiden! Hästarna brukade hitta hem själva när deras herre var lite på lyran. Övre våningen var skollokal från 1842 till ett stycke in på 1900-talet, först för folkskolan, senare för roteskolan och sist för småskolan. Dessut-

om hade konfirmanderna läsning där. Om man drömmer sig tillbaka tycker man sig se en ändlös rad av ungdom som under klockringning vandrat den korta sträckan till sin första nattvardsgång. En tid var sockenstugans nedre avdelning brandstation och före det hade Backasands snickeriverkstad sitt möbellager där.

1940 drog kristidsnämnden in där med kort på allt vi behövde köpa. Den rökiga kaminen i ena änden pustade och värmdes medan det klipptes och klistrades kuponger. Det var särskilt knepigt med kaffe och socker. Så en natt hade tjuvar brutit sig in och stulit. De försvann tyst och stilla och ingen har någonsin sett dom mer.

Kom så den dag då sockenstugan upphöjdes till församlingshem. Det var år 1951 och glädjen var stor fastän utrymmet var litet. Invigningen förrättades av kontraktsprosten David Myrgård, Vadstena. Ett nytt skede började. Vikarierande komministern Bertil Nyman talade över Jesu ord "Jag har kommit för att tända en eld på jorden". Tänk vi hade fått ett församlingshem! Vi slapp att släpa porslinet i en korgsäng ned till skolan och upp för alla trappor. Här började nu söndagsskola, scouter, konfirmander, kyrkokör, kommunalgubbar, kyrkobroder och kyrkans vänner att tålmodigt samsas om utrymmet. Ibland hade man femton minuter på sig att vädra, städa och duka. Och se det gick även om det var med ett nödropp. Där har druckits mycket kaffe i detta hus. Man har frusit intill de tjocka väggarna fastän rummet varit glödhet!

Ingen vet vilka öden som väntar sockenstugan. Vi som varit med de sista tjugofem åren älskar det gamla huset. Det står i en sång "Tid som har gått fås ej åter, minnet är allt vi har kvar". Sockenstugan är ett minne som förpliktar, liksom även alla deras som en gång var med där, men nu vilar utanför på kyrkogården.

"De alla gått utan namn försvunnit och förglöms. När de i jordens trogna famn av sina kära gömmts".

K. H.

## Familjenotiser

### Dödsfall

I en ålder av 86 år avled på tisdagen f. lantbrukaren Henrik Andersson, Heda. Han var född i Kila socken, Sörmland, och kom till Heda 1920. Han innehade anställning som jordbruksarbetare på olika gårdar, bl. a. Jettingstad Gård i 13 år och i Sik i 14 år. Under några år arrenderade han Jettingstad Norrgård. På senare år var han bosatt i Rosenhill, Isberga, Heda, men har sedan Solgårdens tillkomst vistats därstädes. Närmast sörjande är maka, barn och barnbarn.